

מקום ראשון במקצה הקהל הרחב

ידיד נפש

אורי בלנקשטיין

"...והננו כימי עולם" טי ני טי ני ני. שוב פעם נכנסתי בסערת האיחור הרגילה לצלילי הניגון שמעיד על סיומו של ידיד נפש. מה שאומר ששוב פעם לא נשאר לי מקום ליד אבא.

ידיד, נעם ואייל האחים שלי כבר תפסו את כל השורה שלי. השתנקתי רק מלחשוב על הפרצוף המאוכזב הזה של אבא שרואה אותי מאחר אפילו בשנייה לתפילה היחידה שכ"כ חשובה לו.

"רק תבוא לידיד נפש ותלך" אומר לי אבא בכל כניסת שבת שעה שדלת הכניסה של הבית פתוחה לרווחה וגופו הגדול ממלא אותה לרוחבה.

סיפר לי אבא סיפר, לא הרבה, בשברירי סיפור שהפך אצלי לתמונה דהויה אך ברורה.

איך אז, באותו ערב שבת, בשלהי מלחמת לבנון הראשונה בעת שלחמו בפאתי הכפר הדרום לבנוני עין זחלתא, בשעת הפוגה בין הקרבות שעמדו לקראת סיומם, היה זה אז טרם הפסקת האש, בערב שבת תשובה, פרשת האזינו השמים, שנת תשמ"ג כבר עמדה בפתח.

אבא ויואב, יואב שהלך לצידו כל הדרך מהבית ספר היסודי ועד לישיבת ההסדר, יחד תמיד. יחד אהבו להשתולל, לצלול, להכיר חברות, יחד למדו תורה, יחד התגייסו לאותה היחידה ויחד אהבו להתפלל, שיא התפילה שלהם נאחז בשיר, לשיר האחד עם השני בשני קולות את הפיוט ההוא, את ידיד הנפש, יחד הרגישו, הרגישו זה בחיזוקו של זה כידידי נפש שהמילים להם רק מפריעות.

יחד גם נדרו נדר באותה השבת, תישבע לי אמר אז אבא ליואב, תישבע לי שאם אני לא יוצא מפה שתמיד תישאר ידיד הנפש שלי, תשיר את השיר הזה בכל ערב שבת ותזכור.

אין צורך, ענה יואב אנחנו יוצאים מפה אל תדבר ככה בכלל, אבל אבא התעקש, אז גם יואב השביע אותו. כחצי שעה לאחר מכן נפל יואב בעין זחלתא מכדור צלף יחיד בראשו. אבא ניגש לעצום את עיניו הפקוחות והמשתאות של יואב, נשבע לו שהוא יזכור ולא רק הוא, אבא התכוון לעמוד בשבועה.

מאותו ערב שבת שם בעין זחלתא יצא אבא למסע זיכרון פרטי, הרבה לא סיפר אך משבגרנו הבנו את גודל המשא, אחיי נרתמו מהר מאוד למשימת סחיבת האלונקה של אבא והתייצבו כחיילים במסדר, בכל ערב שבת, שורת משפחת פלאי הייתה מתמלאת ראשונה בבית הכנסת.

היה זה כשנה לאחר שנולדו בני וביתי הבכורים, תאומים. אבא ביקש לנסוע עם כולנו לטיול ארוך של חודש אוגוסט בחוץ לארץ. כל המשפחה התגייסה והחלה בארגון הטיול המשפחתי הגדול, משקרב המועד החלו אחיי האחד אחרי השני לבטל את הגעתם לטיול מסיבות שונות, זה יש לו מילואים, זה חמתו חוגגת 80 וכך הגענו ליום הטיול הגדול כשאני אשתי ושני ילדיי הקטנים נוסעים יחד עם הוריי אבא ואמא שלי לטיול בחוץ לארץ.

אבא סידר את השבתות בטיול כך שבכל שבת יהיה לו מניין שיוכל לכל הפחות לשיר את השיר שכה הבטיח לקיים וספק אם עדיין אהב.

ביום השישי האחרון לטיול, עת עמדה לה שבת להיכנס מצאנו עצמנו תקועים, ללא דלק, בלב עיירת נופש שוממה תחת לפסגות המושלגות של הרי הרוקי בקנדה.

אבא היה אובד עצות, מיהרתי לבקתה הראשונה הפנויה שמצאתי ושאלתי את בעל הבקתה האם יש מקום להתאכסן אצלם בשבת, בעל הבקתה ג'ימי אמר לי במבטא דרומי אמריקאי שכל הבקתות שלו תפוסות אבל הוא יכול להסיע אותנו לבקתה אחרת שלו בקצה העיירה.

הסכמנו מייד, שבת עמדה בפתח, ג'ימי העמיס אותנו על טנדר גדול מידי ולקח אותנו למעבה יער גדול, מולנו התגלתה בקתת עץ מדהימה ביופייה עומדת כסלע איתן בליבו של יער עבות.

דמדומי השקיעה הזכירו לנו שעלינו למהר ולהכניס שבת מהר ככל האפשר, התרוצצנו כאחוזי טירוף עד אשר השמש כבר עמדה לשקוע וצבעה את היער במעטה אדמדם.

אבא יצא החוצה למרפסת עמד ושתק, שעה שהחל לשיר את ידיד נפש, ליבי יצא אליו, יצאתי גם אני בפעם הראשונה מזה כ-10 שנים והצטרפתי לשירה של אבי.

אבא נרעד, הרגשתי בקולו, דמעה התגלגלה על לחיו, הצטרפתי איתו לשירה ויחד שרנו את הניגון בשני קולות. "ירוץ עבדך כמו אייל השתחוה אל מול הדרך.. " אייל צפון גדול ויחיד עשה את דרכו באחו האדמדם והמוריק וחצה אותו היישר לכיוון שלנו, אחריו הצטרפה להקת צבאים גדולה, עמדנו והסתכלנו זה על זה, שירתנו הלכה והתחזקה, דומה שלא היה אף אדם בעולם שעה שאני ואבי שרנו לחיות השדה, טי ני, טי ני, טי ני, טי ני, הגענו לניגון החותם, חייכתי, נפלנו זה בזרועות זה.

אבא לא הרפה וחייב אותי חזק עד העצם, יואבי שלי, כמה התגעגתי אלייך. אתה שומע אותי?

הנהנתי, אני שומע אותך אבא. יואב שלי, צעק אבא בכל נשמתו, ההד החזק נשמע ברחבי עצי היער השחור.

"וחננו כימי עולם"

אבא שלי השתחרר.